

ADRIÀ MAYORDOMO ● PERDRE EL CAP

Intentar comprender a los nacidos en los albores del año 2000, como es el caso de Adrià Mayordomo, perteneciente a la llamada Generación Z, puede llegar a ser una ardua tarea. Estos nativos digitales tienen una forma completamente distinta de relacionarse con el mundo que les rodea, de una manera tecnológica y permanentemente online, aunque podríamos decir que Mayordomo es una *rara avis* generacional.

Para su primera exposición individual en el espacio The Vault de la galería Fran Reus, ha decidido pintar, como disciplina predominante (sin renunciar a otras, como la escultura), esto tampoco es algo nuevo, pero apartándose de ese estilo *trendy*, tan propio de su época, apostando por uno más personal, huyendo de las efímeras modas. Empezó en la calle, haciendo murales por los alrededores de Manacor, el pueblo en el que nació y se crió, llegando incluso a pintar una valla publicitaria como trabajo de una asignatura de bachillerato. Posteriormente, ya estudiando en Barcelona, se pasó al lienzo y al papel, sin dejar de lado su faceta más callejera.

“Realmente no quiero contar nada, simplemente jugar con el concepto de perder la cabeza desde el absurdo y la plasticidad de las obras que no tienen un trasfondo sentimental ni nada, y si lo tienen no lo intentan transmitir, prefiero que a cada persona que lo vea le transmita algo diferente y completamente personal o que, simplemente, no le transmita nada e incluso que no lo entienda, a encajar las obras en un sentido concreto” apunta Mayordomo sobre su propuesta. Está claro que intenta engañarnos, cuenta mucho más de lo que él cree, no en vano algunos de sus referentes son Francis Bacon, María Prats, Miquel Barceló y Alex Foxtón. Mayordomo es un pintor sin complejos, que cuaderno en mano, (nada de tabletas, ni *smartphones*) vomita todo lo que le pasa por la mente: apuntes, bocetos, frases y cualquier cosa que crea que puede inspirarle. Un vertedero de ideas que le hacen perder la cabeza para posteriormente triturarlas, masticarlas y regurgitarlas sobre un lienzo. En su narrativa podemos observar personajes, con cierta deformación pictórica, en posturas y perspectivas, desafiando, deliberadamente, ciertos estereotipos. No sólo eso sino que además les recorta, literalmente, la cara/cabeza y la reubica, a modo de collage/decollage en otra parte de la tela o fuera de ella, llegando, incluso, a chamuscar algunas partes de las obras, (otorgándole un cariz matérico). Planteando cuestiones de identidad y de ocultación. Esos vacíos en los lienzos, recuerdan, en cierto modo, formalmente a artistas como Lucio Fontana con sus lienzos rajados o agujereados y conceptualmente a Magritte, que consideraba los agujeros como puertas que permiten mirar más allá, observar aquel otro lado que suele permanecer oculto. ¿Qué quiere mostrarnos el artista? ¿De qué se esconde? Se trata de posibles autorretratos, tratados desde la distancia, como un *alter ego*, pero sin duda autorreferenciales, que de manera más inconsciente que consciente nos abre paso a su intimidad para que podamos explorarla y adentrarnos en ella de una manera descarnada; negando su propia identidad y escondiéndose de sí mismo a través de una construcción de la subjetividad y su relación con el cuerpo humano al estilo de Foucault.

La disposición de las piezas en la sala crea un recorrido para visitar la exposición de una manera determinada, como un puzzle espacial, obligando al espectador a ver y descubrir ciertos aspectos de las obras que de otra manera, es más que probable, que no serían revelados.

Tolo Cañellas
23 de mayo de 2023

ADRIÀ MAYORDOMO ● PERDRE EL CAP

Intentar comprendre els nascuts a les albors de l'any 2000, com és el cas d'Adrià Mayordomo, pertanyent a l'anomenada Generació Z, pot arribar a ser una àrdua tasca. Aquests nadius digitals tenen una forma completament diferent de relacionar-se amb el món que els envolta, d'una manera tecnològica i permanentment en línia, encara que podríem dir que Mayordomo és una *rara avis* generacional.

Per a la seva primera exposició individual a l'espai The Vault de la galeria Fran Reus, ha decidit pintar, com a disciplina predominant (sense renunciar a altres, com l'escultura), això tampoc és una cosa nova, però apartant-se d'aquest estil *trendy*, tan propi de la seva època, apostant per un de més personal, fugint de les efímeres modes. Va començar al carrer, fent murals pels voltants de Manacor, el poble on va néixer i es va criar, arribant fins i tot a pintar una tanca publicitària com a treball d'una assignatura de batxillerat. Posteriorment, ja estudiant a Barcelona, es va passar al llenç i al paper, sense deixar de banda la seva faceta més de carrer. “Realment no vull explicar res, simplement jugar amb el concepte de perdre el cap des de l'absurd i la plasticitat de les obres que no tenen un rerefons sentimental ni res, i si en tenen no ho intenten transmetre, prefereixo que a cada persona que ho vegi li transmeti una cosa diferent i completament personal o que, simplement, no li transmeti res i fins i tot que no ho entengui, a encaixar les obres en un sentit concret” apunta Mayordomo sobre la seva proposta. És clar que intenta enganyar-nos, explica molt més del que ell creu, no en va alguns dels seus referents són Francis Bacon, Maria Prats, Miquel Barceló i Alex Foxton. Mayordomo és un pintor sense complexos, que quadern a la mà, (res de tauletes, ni smartphones) vomita tot el que li passa per la ment: apunts, esbossos, frases i qualsevol cosa que cregui que li pot inspirar. Un abocador d'idees que li fan perdre el cap per posteriorment triturar-les, mastegar-les i regurgitar-les sobre un llenç. A la seva narrativa podem observar personatges, amb certa deformació pictòrica, en postures i perspectives, desafiant, deliberadament, certs estereotips. No només això sinó que a més els retalla, literalment, la cara/cap i la reubica, a manera de collage/decollage en una altra part de la tela o fora d'ella, arribant, fins i tot, a socarrimar algunes parts de les obres, (atorgant-li un caire matèric). Plantejant qüestions d'identitat i d'ocultació. Aquests buits als llenços, recorden, en certa manera, formalment artistes com Lucio Fontana amb els seus llenços esquerdatats o foradats i conceptualment Magritte, que considerava els forats com a portes que permeten mirar més enllà, observar aquell altre costat que sol romandre ocult. Què ens vol mostrar l'artista? De què s'amaga? Es tracta de possibles autoretrats, tractats des de la distància, com un alter ego, però sens dubte autorreferencials, que de manera més inconscient que conscient ens obre pas a la seva intimitat perquè puguem explorar-la i endinsar-nos-hi d'una manera descarnada; negant la pròpia identitat i amagant-se de si mateix a través d'una construcció de la subjectivitat i la seva relació amb el cos humà a l'estil de Foucault.

La disposició de les peces a la sala crea un recorregut per visitar l'exposició d'una manera determinada, com un puzzle espacial, obligant l'espectador a veure i descobrir certs aspectes de les obres que d'una altra manera, és més que probable, que no serien revelats.

Tolo Cañellas
23 de maig de 2023

ADRIÀ MAYORDOMO ● PERDRE EL CAP

Try to understand the generation born around 2000's, as Adrià Mayordomo, who belongs to the Z gen, could be a hard work. This digital natives have a completely different relationship with their environment. Even though Adrià Mayordomo is a generational *rara avis*.

He decided to paint as a principal discipline for his first solo show at "The Vault" space (although without setting aside other techniques, as the sculpture). This is not newly, but indeed it is because he escapes from the trendy and actual styles, betting for his owns and getting away from the ephemeral trends. He started on the street, painting murals in the Manacor's surroundings, the town where he was born and rise. He even painted a billboard as a bachelor's class work. Afterwards, already studying in Barcelona, He started to use paper and canvas, even if He did not let aside his street facet. "Actually, I do not want to explain anything, I just want to play with the concept of losing your mind from the absurd. The plasticity of the artworks does not try to offer any sentimental lecture, and if it happens it is not on purpose. I prefer that every viewer has his own interpretation, totally personal. I even prefer that the piece simply does not evoke anything or that the spectator would not be able to understand it, than fit the artwork in a concrete concept", explains Mayordomo about his project. It is easy to see that He is trying to trick us. His work explains more much than what He believes. There is some reason for his referents: Francis Bacon, Maria Prats, Miquel Barceló and Alex Foxton. Mayordomo is a painter without complex who, with a notebook in his hand (not tablets or smartphones) picks out everything that crosses his mind: notes, sketches, phrases and anything that thinks might inspire him. A garbage dump of ideas that make him lose his mind to later crush them, chew them and regurgitate them on a canvas. In his narrative, we can observe characters, with a certain pictoric deformation, with postures and perspectives that intentionally defy some stereotypes. Furthermore, if it is not enough, He literally cuts the characters head/face and relocates them with a collage/decollage technique inside or outside the canvas. Sometimes, He even burns some parts of the artwork, giving them a material aspect and raising identity and hiding questions. These holes reminds, in certain ways, formally to artists such Lucio Fontana with his holey and ripped canvases, and conceptually to Magritte, who understand the holes as a door that allows to look beyond and observe the occult side of the reality. What does the artist want to show us? What is He hiding for? They are possible self portraits, handled from the distance, as an *alter ego* but self referential with not doubt, that allow us (more unconsciously than consciously) to sail through his intimacy and brutally submerge us in it; denying his own identity and hiding through a construction of a subjectivity and its relation to the human body and Foucault style.

The distribution of the artworks creates a route that forces to visit the show in a concrete way, as a spacial puzzle, compelling to the spectator to watch and discover certain aspects of the pieces that otherwise could be not revealed .

Tolo Cañellas
May 13th 2023